

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JACQUES CHRISTOPHE

ΣΤΟ ΓΑΜΟ

Έκείνη την χρονιά παραδέριξα σ' ένα μικρό χωριό της Λουκρέας, κοντά στον φίλο μου Γκωτιέ Ντενώντ.

Ένα απόγευμα Κυριακής ενώ περνούσα την κεντρική πλατεία του χωριού, έβρα από την πανάραχη έκκλησία της Παναγίας των Φύλλων, βρήκα τον Ντενώντ να κάθεται σε μία γωνιά, σάν να περίμενε κάποιον ή κάτι. Μόλις με είδε με φώναξε κοντά του και μου είπε :

- Κάθισε δω και θα δής μία σκηνή πολύ ενδιαφέρουσα.
- Τι σκηνή ;
- Κάθισε και θα δής... 'Α, νά ! Έπάνω στην ώρα ήρθες... Και απλώνοντας το χέρι μου έδειξε μία γαμήλια πομπή που έβγαυε από έναν στενό δρομάκι και διευθυνόταν προς την έκκλησία.

Μπροστά βάδιζαν οι γαμβροί και η νύφη, με βήματα μεγάλα και γοργά και με τα κεφάλια σκυφτά, ακολουθούμενοι από ένα διπλό στίχο κοριτσιών και αγοριών με τα χιουκιά τους. Ακολουθούσαν επίσης οι συγγενείς και οι άλλοι καλεσμένοι—όλο σχεδόν το χωριό—και την όλη πομπή έκλειναν δυο χοροφύλακες με τα περιστράφα τους και τα σήματα της υπηρεσίας, κτυπώντας δεξιά κι' αριστερά με βλέμματα βλοσυρά και χαχούποτα.

Ο νέος που παντρεύεται, μου εξήγησε ο Ντενώντ, ήταν άρραβωνιασμένος με κάποια κόρη από το γειτονικό χωριό Βιλλερς, κάποια Μαρία Μπέρλ. Άλλα πρό ενός μηνός διέλυσε τον άρραβώνα του μ' εκείνη και πέθανε, καθώς βλέπεις, την κόρη αυτή έδω. 'Η άλλη όμως, η Μαρία Μπέρλ, μόλις έμαθε τον άρραβώνα του, έστειλε ένα γράμμα στον πρώην άρραβωνιαστικό της και του έλεγε ότι αν παντρευτεί την άλλη, θαρροί την ημέρα του γάμου και θα του ρίξει βιτριόλι στο πρόσωπο. Έννοείται ότι ο Ζοζέφ Ρις—έτσι λέγεται ο γαμβρός—πήγε κι' έδειξε το γράμμα της στον δήμαρχο του χωριού και γι' αυτό τώρα βλέπεις μεταξύ των προσκεκλημένων τους δυο χοροφύλακες με τα σήματα της υπηρεσίας.

Όμολογώ ότι η ιστορία αυτή με έλυσσε και δεν είχα καθόλου κέφι να δω τι θ' άπογιόταν. Δεν ήθελα ν' αντίκρισώ την έκρηξη της απέλπισίας ενός δυστυχημένου κοριτσιού, που ήταν καταδικασμένο ν' αντιμετώπιση τον νόμο, με τα σήματα και τα περιστράφα του και όλους εκείνους τους συγγενείς και καλεσμένους, που ήταν έτοιμοι να την κατασπαράξουν και ίσως να γελάσουν μαζί της, αν φαινότανε πουθενά έξαφνα.

Άφησα λοιπόν τον Ντενώντ ν' απολαύσει το θέαμα κι' έβγα βγήκα έξω απ' το χωριό για να βρω λίγη δροσιά. Έκανε ζέστη υπερβολική εκείνο το απόγευμα...

Κατά τύχη είχα πάρει τον δρόμο που οδηγούσε στο Βιλλερς, το χωριό της Μαρίας Μπέρλ.

Είχα ξεχάσει πια την πληρή ιστορία της και είχα παραδοθή στους ρεμβασμούς μου, τους εσχάρτους ρεμβασμούς του άνθρακου που πλανάται στην έσοχη, όταν παθώς έφθανα στην άκρη ενός μεγάλου λιβαδιού, είδα μία χειροποίητη να κάθεται στην όριζα κάποιου δένδρου και να ράβη.

Ήταν ένα ξανθό συμπαιδικό κορίτσι, ορθοκίεμο με άρμονική κορμοστασιά. Μόλις με είδε μου έριξε ένα βλέμμα γεμάτο ύποψια. Έγώ γύρισα το πρόσωπό μου άλλοτο και συνέχισα τον δρόμο μου.

Αυτή όμως την στιγμή άκούστηκαν η χαμπάνες της Παναγίας των Φύλλων να χτυπούν χαρούσιμα, κι' άκουσα έξαφνα τη φωνή της νέας να φωνάζει :

- Μήπως έχετε, κύριε, γιατί χτυπούν έτσι η χαμπάνες ;
- Κάποιος γάμος γίνεται, τής είπα.
- Το πρόσωπο τής νέας πήρε τότε μία έκφραση αγωνιώδη, που ποτέ μου δεν θά την έχω ξαναδεί.
- Μήπως τον έχετε άκουστην πού παντρεύεται ; με ξαναρωτήσε.
- Τόν είδα μία στιγμή έκει πο... πού περνούσε η πομπή...
- Είπε άρατος, δεν είπ' έτσι ;

Η έρώτησή αυτή ήταν παράξενη και άστεια. Μου ήθελε η διάθεσή να την περάσω, αλλά το τραγμένο ύψος της μ' έκανε να συγχρηστώ. Έκανα λοιπόν μία άδριστη χειρονομία και της άπάντησα :

- Δεν τόν πρόσεξα, κόρη μου...
- Είδαστε την πομπή ; έξακολούθησε εκείνη με έπιμονη περιέργεια. Είχαν μεγάλη συνοδεία από παιδιά και κορίτσια ; Οι καλεσμένοι ήταν πολλοί ; 'Η νύφη φορούσε πολύ μακριά πέπλο ;
- Δεν ξέρω, δεσποινίς. Έγώ δέν έπρόσεξα, παρά μόνον, μία γελισία λευκομέρισα :
- Πού ;... κοίρ ;
- Στην πομπή ήσαν και δυο χοροφύλακες με μεγάλη στολή, με τα περιστράφα και τα σήματα τους. Φαινότανεσαν μάλιστα μισο-μεθυσμένοι !

- Δυο χοροφύλακες ; ρώτησε με έκπληξη.

έκείνη.

- Νάι. Άκουσα να λένε ότι η πρώτη μνηστή του γαμβρού, κάποια Μαρία Μπέρλ, τον φοβότανε πάς θά του ρίξει βιτριόλι την ημέρα του γάμου του με την άλλη.

Η νέα φαινόταν κορμασμένη από τα χιλιή μου. Το ρόδινο πρόσωπό της έγινε ξαφνικά κατακίτρινο ! Κι' απότομα φώναξε με φωνή βραγνή και πονεμένη, σκληρή και ελεονική :

- 'Α !... Καταλαβαίνω... ο άντρας ; Φοβήθηκε και φώναξε χοροφύλακες, Έπίστεινε την φοβέρα...
- Έτσι φαίνεται.
- 'Η νέα έβριε άνήγητη με το κεφάλι σκυφτό και με τα χέρια κορμασιμένα.
- Καίρετε, τής είπα, αλλά δέν άκουσε τόν χαιρετισμό μου και δέν μου άποκρίθηκε.

Άπομακρύνθησα σιωπηλά και συνέχισα τόν περιπάτο μου. Κατάλαβα πάς εκείνη ήταν η Μαρία Μπέρλ.

Κι' όταν έπειτα από λίγη ώρα ξαναγύρισα, την είδα να κάθεται στην ίδια θέση και να ράβη. Δεν πρόσεξε στο πέρασμά μου. Προσπάασα χωρίς ν' της μιλήσω και γύρισα πάλι στο χωριό. Βρήκα έκει τόν Ντενώντ να στέκει πάντα έξω από την έκκλησία μαζί με άλλους περιέργους. Μέσα γίνονταν η γαμήλια τελετή.

- Λοιπόν ; τόν ρώτησα, φάνηκε η νέα με το βιτριόλι ;
- Όχι. Κόιμα στον κόπο μας !...

Και πράγματι όλοι φαινότανεσαν άπογοητευμένοι γιατί δέν είχε φανή η Μαρία Μπέρλ, να τους διασκεδάσει με την έκδική της.

Σά λίγο βγήκα και η γαμήλια πομπή, με τους νεονύμφους επί κεφαλής και στάθηκε στα προύλια της έκκλησίας. Όλοι έκτύτταναν με άδημονία δεξιά και αριστερά σάν να περίμεναν κάποιον. Κι' ήταν φανερό ότι η στάσις αυτή δεν είχε άλλον σκοπό, παρά να δώσει και αιχμή στην Μαρία Μπέρλ να έμπαρυσθή με το βιτριόλι της.

Άλλά η Μαρία Μπέρλ δέν φάνηκε καθόλου.

Άφου δέν έρχεται εκείνη, θά πάμε να την βρούμε έμεις ; φώναξε ξαφνικά ένας από τους καλεσμένους, ο πιο μεθυσμένος. Θά της κάνουμε και καντάδα.

Όλοι, κι' αυτός ο γαμβρός κι' αυτή η νύφη, δέχτηκαν με χειροκροτήματα κι' άναφωνήσιες χαρές την πρότασί του. Κι' αυτός άκόμη ο Γκωτιέ Ντενώντ έξασπε σε γέλια. Τόν πήρα παράμερα και του διηγήθηκα την συνάντησί μου με την Μαρία Μπέρλ.

Προσπάησε, του είπα, να πείσις αυτούς τους άνδραπους να μην πάνε στο Βιλλερς. Είπε άγροικο και άπάνθρωπο αυτό που θέλουν να κάνουν. Συγκράτησε τους.

Ποιός μπορεί να τους συγκρατήσει ! Είπε όλοι μεθυσμένοι ! μου άπάντησε αυτός.

Έν τώ μεταξύ όλόκληρη η γαμήλια πομπή είχε ξεκινήσει με γέλια και φωνές. Κανένας δέν έμεινε στο χωριό. Πήγαιναν όλοι με τους νεονύμφους επί κεφαλής να παίξουν εις βάρος μας φτωχής νέας...

Γιά κάθε άνδραχόμενο πάμε κι' έμεις μαζί τους, μου είπε ο Γκωτιέ.

Πήμα, του είπα.

Και άκολούθησα την γαμήλια πομπή μ' ένα αίσθημα λύπης και άνησυχίας, βαδίζοντας με τόν Γκωτιέ άκριτά μέτρα πίσω. Το θέαμα πουβλεπα μπρός μου ήταν από έκαινα πού δικαιούνε τόν σοφό που έγραψε, ότι ο άνθρακος είναι το χειρότερο θηρίο του σύμπαντος, το πιο βάρβαρο, το πιο άπάνθρωπο και έλεινόν !...

Οι άνδραποις έκείνοι—άκόμη κι' ο γαμβρός κι' η νύφη—περπατούσαν γρήγορα-γρήγορα, σχεδόν έτρεχαν, λές και φοβόντουσαν μήπως δέν προφτάσουν. Σ' όλο τόν δρόμο έκαναν τόση οχλαγωγία, ώστε πεταγόντουσαν τα σκυλιά τρομαγμένα άπ' τα διάφορα σπία και τους γαυήταν.

Βγήκαν τέλος έξω άπ' το χωριό, άφησαν τόν μεγάλο δρόμο κι' άκολούθησαν ένα μονοπάτι γιά να φθάσουν γρηγορότερα στο χωριό τής Μαρίας Μπέρλ.

Όταν έφτασαν, οι κάτοικοι του Βιλλερς αντίκρισαν με κατάπληξη και με κάποιο φόβο, τους άγριάνθρωπους αυτούς που έμοιαζαν με έπιδρομείς και τραβίδόντουσαν γρήγορα - γρήγορα μέσα στα σπία τους, άμάρωναν τις πόρτες και βγαίναν δεξιά - δεξιά στα παράθυρα.

Μά γέλια πάντα και με άγριοφρονές η συνοδεία έφρασε στο μεσοχώρι, έξω άπ' την έκκλησία. Έκει κοντά ήταν μία τερασσία πέτρα που την λέγαν «*πάγκος τών νεκρών*», και όταν γίνονταν κοιμια κηδεα, έκει άκουμπούσαν το φέρετρο με τόν νεκρό, προτού ψαλεί η νεκρώσιμη άκολουθία.

Άπέναντι άκριβώς άπ' την έκκλησία ο Γκωτιέ μου έδειξε τόν σπίτι της Μαρίας Μπέρλ. 'Η πόρτες και τα παράθυρα ήσαν κατάνκλειστα. 'Η καυμένη η νέα θάχε γυρίσει

ΧΙΛΙΑ ΔΥΟ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑ

‘Η πολιορκία τής Πριένης. Ένα τέχνασμα τών πειναλιών πολιορκημένων. Τά τετραπέδα έλλογα και τά βουνά τού σιτραριού! Οί τρομεροί σεισμοί τής Β. Ιταλίας. Τό νερό πού ηράζει μεσοβόρρανα! ‘Η πάλεν αίματηρά μάχη τού κόσμου!

‘Ο ιστορικός Λαέρτιος αφηγείται τήν ακόλουθη ιστορία : ‘Ο βασιλεύς τής Λυδίας ‘Αμπίτης πολιορκούσε κάποτε τήν Πριένη, πρωτεύουσα τού ‘Ασιάτου βασιλέως Μπιάντης. ‘Η πολιορκία όμως έκρατούσε δάκλχηρα χρόνια, χωρίς ούτε ο Μπιάντης ν’ αποφασίση νά παραδοθή, ούτε ο ‘Αμπίτης νά φύγη.

Τέλος ο Μπιάντης γιά νά πείση τόν Λυδο βασιλέα νά λύση τήν πολιορκία, άπεράσισε νά τού άποδείξη ότι είχε τρώφιμα άφθονο και γιά πολύν καιρό. ‘Έβαλε λοιπόν τούς άνθρώπους νά τρέφουν μέ άφθονη τροφή δυό άλογα άσνα νά τά καχύθουν υπερβολικά. ‘Έπειτα από μερικές βδομάδες πού τά άλογα είχαν γίνει πάλι έφτάπαχα, ο Μπιάντης διέταξε νά τά άφήσουν νά φύγουν προς τό στρατόπεδο τών Λυδών.

‘Όταν ο ‘Αμπίτης είδε τά δύο άλογα, ειπε στους αξιωματικούς του :

— Γιά νά έχουν τόσο καλοθρεμμένα άλογα οί πολιορκημένοι θα πη ότι έχουν άφθονο τρώφιμα. Πρέπει νά βεβαιωθούμε γ’ αυτό. Και διέταξε έναν έμπιστο άκόλουθό του νά προσπαθήση νά πιη κρυπά μέσα στήν πόλι.

‘Όταν τό έμαθε αυτό, ο Μπιάντης διέταξε ν’ άφίσουν τήν κατάσταση νά περάση μέσα στήν πόλι. Συγχρονως όμως έβαλε νά φτιάξουν σωρούς από χώμα και άμμο και νά τούς σκεπάσουν μέ στάβι.

‘Ο κατώκοπος, όταν είδε τούς σωρούς έκείνους νόησε πως ήταν όλοι από στάβι και γυρίζοντας τό άνέφερε στον ‘Αμπίτη ο όποιος έβλεπε τήν πολιορκία και έβγαζε.

***

Στό μοναστήρι τών Βενεδικτινών τού Χιρσούγκ τής Γερμανίας βρισκεται μία μαρμαρινη μεσαιωνική περιγραφή στήν όποια αναγράφεται ότι τό έτος 1117 μ. Χ. έγιναν τρομεροί σεισμοί στήν Βόρειον Ιταλία. Οί σεισμοί, γράφει ή περιγραφή αυτή, ήταν τόσο δυνατοί ώστε τό νερό τού ποταμού Πού, έξέφευγε από τήν κοίτη του και πετούσε ψηλά, σχηματίζοντας ένα τέξο μεγάλο. Τόσο ψηλό και τόσο μακρό ήταν τό τέξο αυτό τού νερού ώστε οί διαβάτες γιά νά περάσουν άπ’ τήν μία όχθη στήν άλλη περνούσαν κάτω από τό τέξο χωρίς νά βραχούν καθόλου!..

***

Ένας άλλος ιστορικός τού μεσαιώνας, ο Παύλος Διάκονος, βεβαιού ότι στήν περιφέρμη μάχη πού έγινε κοντά στον Μόρνη μεταξύ τών Ούννων τού ‘Ατίλα και τών Γότθων, μέ τούς όποιους συμμάχουσαν και οί Ρωμαίοι, τό αίμα πού χύθηκε ήταν τόσο πολύ ώστε σχημάτισε ένα έρμητικό ποτάμι, πού παρέσυρε τά πτώματα τών σκοτωμένων.

άπ’ τούς άγρούς και θά κοιμόταν...

‘Ός τόσο, ή συνοδεία προχώρησε κάτω άπ’ τά παράθυρα τής νέας κ’ άρχισε νά τραγουδάη διάφορα εθιμα και πρόστιχα τραγούδια. Στο τέλος τραγουδισαν ένα αυτοσχέδιο σατυρικό τραγούδι, πού συνέθεσε προχειρως έκείνη τήν στιγμή ο ίδιος καλεσμένος, πού είχε προτείνει τήν άνάρμηση αυτή έκδρομη. Τό τραγουδούσαν όλοι μαζί, ν’ έναν σκοπό άπαισία και άηδη.

‘Εκείτα μέ κάποιον φόβο τήν πόρτα τής Μαρίας Μπέρλ. Τό καυμένο τό κορίτσι πούς ξέρει πόσο θά υπέφερε άπ’ τήν πρόστυχη έκείνην έπιδρομή.

— Γιωτιέ, είπα στον φίλο μου, έσύ πού τούς ξέρεις και πού σε σέβονται τίς τους νά σωπάσουν.

— ‘Αδύνατον! Είπε τύφλα στο μέθισα... Δέν άκούω κανένα.

‘Ετσι τό άπαισία τραγούδι εξακολούθησε επί άρκετή ώρα.

Ξαφνικά άκούστηκε μία φωνή :

— Νά τήν!

— Νά τήν! έπανάλαβε όλη ή συνοδεία.

Πραγματικως ή Μαρία Μπέρλ άνοιξε τήν πόρτα τού σπιτιού της, διέσχισε τήν πλατεία μούστυνη, άμίλητη, χλωμή, μέ θολά μάτια και μέ βήμα κλονούμενο πλυσιασε στον ‘πάγκο τών νεκρών’. Έκει, χωρίς νά διστάση καθόλου, μέ κινήσεις άπλές και ήρεμες, καθίσε επάνω στο μάραμο πού προορίζεται γιά τούς νεκρούς και πού κανέναν ζωντανός δέν είχε ποτέ τολμήσει νά καθίση.

‘Όλοι οί άγριάνθρωποι τής συνοδείας έμειναν τώρα άναυδοί. Κανέναν δέν έπρόφρασε ούτε λέξη. ‘Έπειτα μερικοί, οί ψηφαιώτεροι, πλησίασαν τήν νέα και προσπάθήσαν νά τήν πείσουν νά φύγη από εκεί. ‘Αλλά ή Μαρία Μπέρλ ήταν άνένδοτη.

— ‘Αφήστε με! έλεγε. ‘Έχω τόν λόγο μου. Κάποιον περμένω. ‘Έφτασαν σε λίγο οί γονείς της κ’ οί συγγενείς της, μέ κανέναν δέν μπόρεσε νά τήν μεταπειση.

Ένας-ένας οί άγριάνθρωποι τής συνοδείας άρχισαν τότε ν’ αποτραβιούνται και νά φύγουν γιά τό χωριό τους.

Τήν άλλη μέρα τό πρσί ή Μαρία Μπέρλ ήταν ακόμη καθισμένη στον ‘πάγκο τών νεκρών’. Και σ’ όσους τήν πλησίαζαν έλεγε μέ φωνή θανάσιμα γαλήνια :

— Εξέρτε, ήρθε και μέ βρήκε ο Ζοζέφ Ρίς!... Συμφιλισθήκαμε... Θά παντρευτούμε!...

‘Η δυστυχημένη ήταν τρελή!...

Jacques Christophe

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΝΘ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

‘Από τήν Πρέβεζα μās ήρθε άπόστολο και θλιβερό τό άγγελμα τού θανάτου ενός από τούς καλυτέρους και συμπαθεστέρους νέους ποιητάς, τού Κωνσταντίνου Γ. Καρυωτάκη. ‘Ο τόσο πρόωγα τετρατίσας τόν βίον τού ποιητής, κατήγον άπό τήν Κορινθίαν, είχε δέ γεννηθή τό 1896 στήν Τρίπολη. Είχε σπουδάσει νομικά και εισήχθε ως εισηγητής στο ‘Υπουργείον τής Πρωτοίας. Τελευταίως όμως δ κ. Κίρκος, άντι νά τόν διατηρήση εις τήν θέσιν του και νά τόν περιβάλλη μέ κάθε έκτίμησιν και άγάπην, τόν μετέθεσε, ταπεινώς αυτόν έκδικούμενος, εις τήν Πρέβεζαν. ‘Η έξορία αυτή όπηξε και ή κυριώτερά άφορμή νά τετρατίσση ο ποιητής τόσο πρόωγα τήν ζωήν του. ‘Ο Καρυωτάκης είχε κάνει τήν εμφάνισή του μέ τήν ποιητικήν συλλογήν ‘Ο Πόνος τών ‘Ανθρώπων και τών Πραγμάτων’, κατόπιν εξέδωσε τά ‘Νηπενθή’, τά όποια και έβραβεύθησαν στο Φιλολόγειο Ποιητικό Διοργανισμό. ‘Η τελευταία συλλογή του ήταν ‘Τά ‘Ελεγεία και Σάτυρες’, ή όποία έγινε εμμενίστατα δεκτή από τούς κριτικούς. ‘Όπως και παραπάνω γράφομαι, δ Κωνσταντίνος Καρυωτάκης ήτο από τούς καλυτέρους ποιητάς, από τούς άλλους νέους ποιητάς, οί όποιοι δικαιολογούν τό όνομα τού ποιητού σήμερον. Τό ‘Μπουκέτο’ έκφράζει τά ελιμερήν τού συλλυπητήρια στήν οικογένειά του.

ΟΛΙΓΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ

ΥΠΝΟΣ

Θά μās δοθή τό χάρισμα και ή μοιρα
Νά πάμε νά πεθάνουμε μία νόχα
Στό πρώστο άκρογάλι τής πατρίδας ;
Γλυκά θά κοιμηθούμε σάν παιδάκια
Γλυκά. Κι άπάνωθε μās θέ νά φεύγουν,
Στόν ουρανό, τ’ άστέρια και τό έγκόσμημα.
Θά μās χαιδέυη ως όνειρο τό κύμα,
Και γαλανό σάν κύμα τ’ όνειρό μās
Θά μās τραβή σέ χώρες πού δέν είναι,
‘Αγάπες θάβαι στά καλλιά μās οί άσρες.
‘Η άνάσα τών φυσικών θά μās μυροθή,
Και κάτω άπ’ τά μεγάλα βλέφαρά μās,
Χωρίς νάν τό γροικώμε, θά γελάμε.
Τά όρθα θά κινήσουν άπ’ τούς φράγτες
Και θάρθουν νά μās γίνουν προσκεφάλι.
Γιά νά μās κάνουν άρμονία τόν ύπνο,
Θάφίσουνε στον ύπνο τους άηθόνα.
Γλυκά θά κοιμηθούμε σάν παιδάκια
Γλυκά. Και τά κορίτσια τού χωριού μās,
‘Αγριαπιδές, θά στέκουνε τριγύρω
Και, σκύβοντας, κρυφά θά μās μιλούνε
Γιά τό χρυσά καλύβια, για τόν ήλιο
Τής κριακής, για τής ολάσπρης γάστρες,
Γιά τά καλά τά χρόνια μās πού πάνε.
Τό χέρι μās κρατώντας ή κρυούλα,
Κι’ όπως άργά θά κλείνουμε τά μάτια,
Θά μās δηγεται— άχωρή—σάν κορμιούθι
Τήν πικρα τής ζωής και τό φεγγάρι
Θά κατεβή στά πόδια μās λαμπάδα
Τήν ώρα πού στεγνά θά κοιμηθούμε
Στό πρώστο άκρογάλι τής πατρίδας,
Γλυκά θά κοιμηθούμε σάν παιδάκια
Πού όλη τή μέρα έκλαψαν και άπαστάσαν.
(-Νηπενθή-)

ΔΙΚΑΙΟΣ ΙΣ

Τότε λοιπόν άδέσποτο θ’ άφίσω
Νά βουίξη τό Τραγούδι άπάνωθε μου.
Τά χάρινα τού κόσμου και τού άνέμου
Τό σφύριγμα θά τού κρατάνε τό ίσο.
Θά ξεπλωθώ, τό μάτια μου θά κλείσω
Και ο ίδιος θά γελώ καθός ποτέ μου,
-Καληνύχτα, τό φως χαιρέτις μου,-
Θά κ’ στον τελευταίο πού θ’ άντικρούσω.
‘Όταν άργά θά παίρνουμε τό δρόμο
ή παρουσία μου κ’ όπως δά βασιάνη
—πρώτη φορά—σε τέσσεραον τόν όμο.
‘Υστερα, και τού βίου μου τήν προσπάθεια
άμείβοντας, τό σφίριθι θά μέ ραίνη,
όρατα όρατα μέ χώμα και μέ άγκάθια.

† Κ. Καρυωτάκης